

καὶ σὰς διαβεβαίω μεθ' ὅρκου ὅτι τοῦτο θὰ προὔξεναι εἰς ἐμὲ περισσοτέραν ἢ εἰς ἡμᾶς λύπην.

Ὁ ἀριστοκράτης μικροῦ δεῖν ἐγέλασε παρησία διὰ τὸν φόβον ὃν ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ἐξέφραζε μήπως θέσῃ τὴν τιμὴν τοῦ πύργου ὑπὸ ἀμφισβήτησιν, ἐὰν μόνον ἐνεφανίζετο ἐν αὐτῷ.

— Ἐὰν ἐννοῶ καλῶς, εἶπεν ὑποδυσόμενος ὁδὴν ἡδύνατο σοβαρότητα, ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ γνωστοποιήσῃτε τὴν κατ' ἐμοῦ κλῆσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑμῶν καὶ ὅχι ἐν τῇ ἰδικῇ μου. Ἐννοῶ καὶ ἐκτιμῶ τὴν λεπτότητα τῆς διατυπώσεως· ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται, παρακαλῶ; ἐνόμιζον ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ περιπλεχθῶ εἰς δίκην καθ' ὅλην μου τὴν ζῶν.

— Ἐπεξηγήσεις, κύριε κόμη, δὲν δύναμαι δυστυχῶς νὰ σὰς δώσω· ἔλαβον τὸ ἔγγραφον ἔτοιμον καὶ τῷ ἔλειπεν ἡ ὑπογραφή μου μόνη· ἰδοὺ αὐτό.

Ὁ Ἀλδέρτος ἔδραξε τὸ πολυσέλιδον καὶ οἶονε δι' ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων κεκαλυμμένον χειρόγραφον· ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσὶν αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν του ἀνέγνω διὰ βραχέων ὅτι προσκαλεῖται μετὰ τινων ἄλλων εἰς τὸ πταισματοδικεῖον τοῦ Σηκουάνα, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς καθ' ὅλους τοὺς τύπους καταργήσεως ἑταιρίας τινός, ἥς ἀκουσίως αὐτοῦ, ὠνομάσθη πρὸ τίνος διευθυντής.

— Φαντασθῆτε, κύριε κλητὴρ, εἶπεν, ὅτι ἐπλήρωσα ἥδη 100000 φρ. διὰ τὴν εὐθύνην μου ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ταύτῃ, ἣν ἐνόμιζον ἀποθανοῦσαν καὶ ταφείσαν. Εἰς τίνα σκοπὸν λοιπὸν ἀφορᾷ ἡ αἰτησις αὕτη; μήπως μέλλουσι νὰ μοὶ ἀποδώσωσι τὰ χρήματά μου τῆς ἑταιρίας καταργηθείσης;

— Τοῦτο θὰ μ' ἐξέπληττεν, εἶπεν ὁ κλητὴρ· διότι οὐδέποτε ἐπιφορτίζουσιν ἡμᾶς δι' ἀπόδοσιν ὀφειλομένων χρημάτων· ἀλλ' ἐτέρου ὁ κ. Καδαρὸς θὰ σὰς εἰδοποιεῖ, διότι πρὸ μικροῦ ἔτι με ἥρωτα ἐὰν ὁ ἐν Παρίσις δικηγόρος δὲν μοὶ ἔστειλεν ἔγγραφόν τι διὰ τὸν κ. κόμητα.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ Καδαρῶ, τοῦ ὁποίου τὴν ἐχθρότητα, καίπερ μὴ διαδηλωθεῖσαν ἔτι ἐπισήμως, ὁ Σενὰκ ἐμάντευεν, ὡσφράνθη πάραυτα μοχθηρὰν τίνα ραδιουργίαν, καὶ ὀριστικῶς ἐπαύσατο πιστεύων ὅτι πρόκειται περὶ ἀνακτήσεως τῶν χρημάτων αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ προσήγγισεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ ταχυδρόμος ἐφθάνεν, ἐνεπίστευσεν εἰς τὸν εὐγενῆ κλητῆρα ὅπως ἐπιδώσῃ πρὸς αὐτὸν φάκελλον περιέχοντα τὴν κλῆσιν καὶ ἐπισκεπτήριον αὐτοῦ ἐφ' οὗ ἐπέγραψε δύο γραμμὰς πρὸς τὸν ἐν Παρίσις δικηγόρον του. Ἐπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε πρὸς τὴν Θηρεσίαν, ἐκ φόβου μὴ ἀνησυχῇ αὐτήν.

Τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὥρας μετὰ ταῦτα ὁ κόμης ἐλάμβανε τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν.

«Ἡ παρούσα κλῆσις εἶναι ἡ κακότεχος ἀστεϊότης ἡ κτύπος ἀρκοῦντος ἐπικίνδυνος. Ἐάν, ὡς οἱ ἀντίδικοι ἡμῶν ἀξιοῦσιν συμβουλευθέντες ἀναμφιδόλως ὑπὸ ἐντριβοῦς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀνδρός, αἱ πράξεις τῆς ἀτυχοῦς ταύτης ἑταιρίας δὲν ὑπεγράψαν κανονικῶς κατ' ἀρχήν, οἱ ἰδρυταὶ ὀφείλουσι νῦν ν' ἀποδώσωσι τὰ χρήματα μετὰ τοῦ τόκου. Τρία δὲ εκατομμύρια εἶναι ποσὸν ὅπως ὅποτε ἐπαισθητόν, ἔστω καὶ δι' ἀξιοχρεῶν ὁμάδα. Ἀλλ' ὅμως ἀμφιδόλως λίαν περὶ τοῦ ἂν οἱ ἑτεροὶ τῶν ἰδρυτῶν ἐξηφανίσθη-

σαν ἢ ἐναυάγησαν οἰκονομικῶς. Συμπέρασμα: Ὄφειλομεν νὰ μελετήσωμεν τὸ ζήτημα σπουδαίως μηδὲν ἀποκοιμώμενοι ὡς κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμῶν δίκην. Τολμῶ νὰ πιστεύω ὅτι ἐνθυμείσθε πόσον τότε σὰς ἐβίαζον νὰ παρενριδικθῇτε εἰς τὴν ἀκρόασιν ἀληθῶς δὲ εἰπεῖν οὐδέποτε κατενόησα πρὸς τί, ἀποκλειστικῶς χάριν τῆς δίκης ταύτης ἀναχωρήσας ἐξ Ἰνδιῶν, ἐμείνατε ὅμως ἐπὶ δύο ἔτι ἢ τρεῖς μῆνας ἐν Καίρῳ, ἀφίνων με νὰ διασκεδάζω μόνος, τοῦθ' ὅπερ ἐπέτυχεν τοῦ ποθομένου τόσον ὅσον γγωρίζετε. Δὲν θὰ τηρήσωμεν ἥδη τὴν αὐτὴν συμπεριφορὰν, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον πρόκειται περὶ παραδόσεως τοῦ περὶ ἑταιριῶν νόμου, δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε κυριολεκτικῶς εἶδτε κατηγορούμενος καθήμενος ἐπὶ τοῦ βήθρου. Ἀναμφιδόλως κατὰ τὸ ἔαρ θὰ ἔλθῃτε ἐδῶ, ἐγὼ δὲ θὰ παρατείνω ἐν τῷ μετὰ τὴν διαδικασίαν μέχρις ὅτου σὰς ἴδω καὶ συνεννοηθῶ μεθ' ὑμῶν».

Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὁ δικηγόρος τοῦ Ἀλδέρτου, ὁ διάσημος Δουβουκέ, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

«Τις λοιπὸν εἶναι ὁ καλούμενος Καδαρὸς, τὸν ὁποῖον πάντοτε εὐρίσκω μετὰ τῶν κνημῶν μου ὁσάκις προκαλῶ νέαν ἀναβολήν; Εὐκόλον ἀλλ' ἐτέρου εἶναι νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ παίγνιον τοῦ καλοῦ τούτου ἀνθρώπου. Βεβαιώητε ὅτι θὰ ἐξαγοράσῃ, —κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ χάρτου ἴσως— ὅλον τὸν ὀγκώδη φάκελλον τῶν πράξεων τῆς ἑταιρίας. Διότι ἐὰν ἐκδοθῇ ἡ ἀκύρωσις καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν χρημάτων λάβῃ χώραν, τὰ δύο πιθανῶς ἐκοτομύρια ἔσονται ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ταμείου. Ὅπως ὅποτε δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἐπὶ πλέον ἢ ἐμφάνισις ὑμῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐάν δὲ δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ καταλείπητε ἐξ ὁλοκλήρου τὴν Μεσημβρίαν κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν, ἔλθετε τοῦλάχιστον πρὸς βραχὺν χρόνον, διότι θὰ συμβουλευθῶ ὑμῖν διαθήματα, ἅτινα ὑμεῖς μόνος νὰ ἐπιχειρήσῃτε δύνασθε».

Φανταζόμενος μόνον τὸν αἰθνίδιον τοῦτον χωρισμὸν ὁ Σενὰκ ἐθλίβετο, καίπερ μὴ διαβλέπων ὅτι ἡ Θηρεσία οὐδόλως θὰ συνῆναι εἰς αὐτόν. Καὶ ἐγνώριζε μὲν ὅτι βεβαίως διὰ μιᾶς μόνης λέξεως θὰ ἡδύνατο νὰ διεγείρῃ ἐν αὐτῇ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ ἐντὸς εἰκοσιτετραώρου· ἀλλ' ἀλλ' ἐτέρου διενεοῖτο ὅτι διὰ τῆς λέξεως ταύτης θὰ ἐσδένυνε τὸ μέγιστον μέρος τοῦ ὀνειρώδους κατοπτρισμοῦ εἰς ὃν τοσοῦτον ἡδῶς εἶχεν ἐθίσει τὰ προσήλιπ ἐκείνα ὅμματα. «ὦ! ἡδύνατο λοιπὸν ἥδη νὰ καταστήσῃ φανεράς τὰς ἐξευτελιστικὰς ἀνησυχίας, τὰς οἰκτρὰς μερίμνας περὶ ζητημάτων χρηματολογικῶν, αἵτινες θὰ διεχάραττον πεζοτάτην καὶ χυδαίαν τροχίαν ἐπὶ τοῦ μόλις ἐγκαινισθέντος σταδίου τῶν δύο τρυφερῶν καὶ εὐδαιμόνων ὑπάρξεων; Ναι, ἐὰν προὔκειτο περὶ καθήκοντος ἢ ἀγαθοεργίας, ἡ εὐγενὴς τῆς γυναικὸς ἐκείνης ψυχὴ θὰ ἐθυσίαζε πρῶτον πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο. Διέβλεπεν ἔτι αὐτὴν ὁ Ἀλδέρτος ἐπιλανθανομένην τῶν ἰδίων αὐτῆς ὁρέξεων καὶ πόθων, καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς κλῆσεως, ἣν ἐνόμιζε κληρωθεῖσαν αὐτῇ καὶ ἀκολουθοῦσαν εἰς Αἴγυπτον τὸν κινδυνεύοντα ἀδελφόν της. Ἀλλ' ἀνεμυνῆσκειτο ἐπίσης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς ὀμιλῶν του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Καίρῳ οἰκίσκου, ἢ ἐπὶ τῆς γεφυρίδος τῆς δαχιδίας δι' ἥς

πολλάκις ἐπλευσαν ὁμοῦ ἀνὰ μέσον τῶν γλαφυρῶν καὶ ἰοστεφάνων τοῦ Νεῖλου ὀχθῶν.

Μεθ' ὁποίας εὐχερῶς ἐκπλήξεως, μεθ' ὁποίου ἐν-
θουσιασμοῦ ζωηρῶς ἐν τῇ βλέμματι αὐτῆς ἀποστρά-
πτοντος ἠεροῖτο τότε ἡ ἀγγελόψυχος κόρη τοῦ Με-
δίλου ἐκείνου τοῦ εὐαγγελίζοντος τὴν γηθόδουν εἰ-
δησιν ἀμερίστου καὶ ἀναλλοιώτου ἔρωτος! Φεῦ! κατὰ
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αὐτὸς οὗτος ὡς αἰσχύνην ἔδωκε
τὴν ἐστένοχωρημένην καὶ οἰονεῖ συνεσφίγμενην ὑ-
παρξιν, ἣν ὁ ἐνεστώς τοῦ βίου ὁργανισμὸς ἐπιβάλλει
καὶ εἰς τὸν ἑλευθερώτατον ἔτι, καὶ εἰς τὸν μᾶλλον
πολυτάλαντον. Κατεγέλα τὸν ἔραστῶν, οἵτινες λόγῳ
μὲν παρίστανται ἔτοιμοι πρὸς μυρίους θανάτους, ἐν
τῇ φορᾷ ὅμως τῆς πραγματικότητος εἰδὼν ἡναγκα-
σμένοι ὅπως εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας ἀπαντήσωσι πρὸς
τὴν ἀνάσσαν τῆς καρδίας αὐτῶν: — «Τοῦτο στοιχίζει
πᾶρα πολὺ!» ἢ — «Δὲν ἔχω καιρὸν!» — Τί λοιπόν; ὑ-
πάρχει τι πολυτιμότερον τοῦ ἔρωτος; τί λοιπόν; τὸ
ἀγαπώμενον ὃν δεόν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς ἄλλας φρον-
τίδας, εἰς ἄλλα συμφέροντα; Οὐχί, οὐχί! δὲν ἐνδεί-
κεται οὗτος σμικρὸν καὶ ἐξηρημασμένον τὴν πράξιν
τοῦ δίδειν τὴν καρδίαν διὰ πάντος. Καὶ ὅτε ἐδέσμεν
ἵνα ἐκλέξῃ μεταξὺ τῆς εὐχῆς ἣν τὰ χεῖλη τῆς Θηρε-
σίας ἠρθροῶσαν καὶ τοῦ κινδύνου μεγάλης μερίδος
τῆς περιουσίας αὐτοῦ, συνεπὴς πρὸς ἑαυτόν, συνε-
πὴς πρὸς τοὺς ἀπαραγράπτους νόμους, οὓς αὐτὸς
οὗτος ἐθέσπισεν, οὐδόλως ἐδίδασκεν, ἀλλ' ἀμερίμως
ἀφίνων τὸ ἀναμένον αὐτὸν σκάφος ἵνα ἐξακολουθήσῃ
μόνον τὸν πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς Γαλλίας πολυρρεῦμα-
να πλοῦν, ἔμεινεν ἐν Αἰγύπτῳ. Ὡ, τὰ ἀπολεσθέντα
ἐκεῖνα ἑκατοντακίχλια φράγκα!... μῆτοι δὲν ὤφει-
λεν εἰς τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν τὴν ζηλωτὴν τῆς γυναι-
κὸς ἐκείνης κατάκτησιν;

Τί θὰ ἔλεγε ἐκείνη βλέπουσα αὐτὸν ἀκολουθοῦντα
διαγωγὴν οὕτως ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον; Πῶς θὰ
ὡμολόγῃ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνίκανον ὅπως συντηρήσῃ
ἐπὶ πλέον τὸ μάγον ἐκεῖνο ὄναρ τὸ προκύψαν ἐκ τῆς
θαυμαστῆς ἁρμονίας τῶν δύο ψυχῶν, τὴν εὐδαιμο-
νίαν τὴν δημιουργηθεῖσαν διὰ τοῦ γλυκυτάτου ἐγωῖ-
σμοῦ καὶ τοῦ ἀγνωτάτου ἐλέους! Πῶς αὐτὸς οὗτος
θὰ κατεδείκνυνεν ὅτι συσφίγγουσιν αὐτόν, ὅτι δεσπό-
ζουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσης ὥς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν θνη-
τῶν αἱ περὶ αἱ, αἱ χυδαῖαι ἀνάγκαι τοῦ πρακτικοῦ
βίου! Πῶς θὰ τῇ ἔλεγε: «Ἐνταῦθα εὐρίσκομεν τὴν
ἀσκίαστον αἴγλην, τὴν ἀναλλοιώτην χαράν, ἀλλ' ἐν-
ταῦθα δὲν δυνάμεθα νὰ μείνωμεν· δὲν ἔχομεν
καιρὸν ἵνα ὦμεν εὐδαίμονες· θὰ μᾶς ἐστοιχί-
σῃ πᾶρα πολὺ ἡ περαιτέρω ἐξακολουθήσις τῆς ἡδείας
μονώσεως, ἡ δὲ τραχεῖα καὶ βροντερὰ τῆς πραγμα-
τικότητος φωνή, μᾶς καλεῖ, μᾶς καλεῖ στεντορεῶς!..»

Ὅχι, δὲν εἶχε τὸ θάρρος ἵνα προβῇ πρὶν ἢ συμ-
πληρωθῇ ἔτι τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ γάμου του ἔτος εἰς
τὴν θλίβεραν ταύτην ὁμολογίαν, ἥτις θ' ἀφήρει ἀπ'
αὐτοῦ τὸν αἰγλήεντα στέφανον.

Ἔστω, θ' ἀνεχώρῃ, ἀφ' οὗ ὤφειλε νὰ πράξῃ τοῦτο
ἐπὶ ἐδομάδας τινὰς τοῦλάχιστον· ἀλλ' ὥς ἀγνοῇ,
ὥς ἀγνοῇ ἡ Θηρεσία τὴν ἀληθεῖν αἰτίαν τῆς ἀπομα-
κρύνσεως ὧ, πᾶσα φροντίς, πᾶσα ἀνδραγαγία καὶ πα-
ροδική, ἔστω ξένη πρὸς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἔδασε!

Καὶ ἤδη, μετὰ τὸ μυστικὸν τοῦ συζύγου, ἥς ἐξε-

τάσωμεν τὸ τῆς γυναικὸς, ὅπερ, ὁμολογητέον, δὲν
εἶναι βεβαίως τοῦ πρῶτου ἐλαφρότερον.

Ὁ Φορτουνάτος Καθαροῦ, γεννηθεὶς ἐξ ἀπογόνου
τῶν Σταυροφόρων καὶ δειδυδαίμονος κόρης τῆς Κύρ-
νου, παρουσίαζε τὸν παράδοξον καὶ κινδυνώδη τύ-
πον, ὅστις, ὢν ἀπόρροια τῆς ἐλλείψεως ἀπορροπίας
μεταξὺ φαντασίας καὶ κρίσεως, ἀπασχολεῖ τὴν σύγ-
χρονον φιλοσοφίαν, ἐμπαθῶς εἰς τὴν ἀνάλυσιν αὐτοῦ
ἐγκύπτουσαν. Ἡ φύσις διέκρινεν αὐτὸν διὰ σφραγι-
δος γυναικώδους ἀσυνεπειας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου πρὸς
ἀντιστάθμισιν ταύτης ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀγαθῶν ἐν-
στικτῶν εὐηρεστήθη ἵν' ἀντιπαραθέσῃ τὴν λογικὴν,
ὥς σπανίως ἀληθῶς πράττει. Ἡ περιορισμένη καὶ
ἀνθυγιεινὴ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα μετρίου ἀστικοῦ
οἴκου, ἡ πεπλανημένη πως παιδεία, ἣν τὰ ἐπαρχιακὰ
λύκεια συνήθως παρέχουσιν, αἱ ἐν Μασσαλίᾳ, ἐνθα
σπουδάζας τοὺς Νόμους, ἔλαβε τὸ δικηγορικὸν δί-
πλωμα, σχέσεις καὶ νεανικαὶ τέρεψις, πρὸ πάντων
δὲ τὸ ἐξεγερτικὸν αἷμα ὅπερ ἔρρεεν ἐν αὐτῷ, κα-
τέστησαν, ὥς ἦν ἐπόμενον, τὸν νεανίαν πᾶν ἄλλο ἢ
ψευδόχαριν καὶ ἐκδεδιτημένον ἀργόδιον, πᾶν ἄλλο
ἢ ἐλ ἀφρὸν καὶ πνευματώδη συμμόφιλον, ἢ δικηγορί-
σκον τέλος φιλοδοξοῦντα τίτλον δημάρχου.

Πλουτῶν ἀρκούντως ὅπως διαβιοῖ ἀνέτως διὰ τοῦ
ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ἐμέριζε τὸν χρόνον του εἰς τὸ
ἐν Μασσαλίᾳ γραφεῖον καὶ τὰς ἀνθοδιαίτους ῥάχας
τῆς γενεθλίου γῆς, αἵτινες ἐπὶ μακρὸν ὑπῆρξαν ὁ μό-
νος ἔρως του. Ἐδικηγόρει δοκιμῶς, ἀλλ' ἡ εὐγλωττία
αὐτοῦ ἦτο πλέον τοῦ δεόντος λεπτῆ ἐν σχέσει πρὸς
τὰ φωκαϊκὰ δικαστήρια. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ὢν χαρακτῆ-
ρος ἐκκέντρου, οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη
σπουδαίαν πελατείαν, ἀλλ' ὑπερήσπιζε μᾶλλον τῶν
δυστυχῶν ἀποκλήρων τῆς Μοίρας, οἵτινες ἐν περι-
στάσει δίκης ἀναγκάζονται νὰ βασιδωθῶσιν ἐπὶ τοῦ
ἐλέου τῶν συνηγῶν αὐτῶν, μέσον ὅπερ συνήθως
ἀγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς δίκης.

Ὅταν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τεσσάρων ἢ πέντε δι-
κῶν ἐκέρδαιεν ἰσάριθμα, ἢ καὶ ὀλιγώτερα ἔτι
ἐνεκα δυσχερείων περὶ τὴν εἰσπραξίν, χροστὰ νομι-
σματα, ὁ νεαρὸς νομομαθὴς μετέβαινε πρὸς βραχεῖαν
ἀνάπανσιν εἰς Σενάκ, ὅπου ἐθάρρυνεν ἐπὶ ἡμέραν ὅ-
λην κρατῶν ὅπλον συνήθως ἠμίκενον, καὶ ἠλείευν
ὑπὸ τὸ ἀργυρόχρυσον φέγγος τῆς σεληναίας νυκτὸς
ἐντὸς ἐλαφροῦς λέμβου, δι' ἧς συχνάκις προσήγγιζε
πρὸς τὴν ὄχθην μόλις ἀπομακρυνθεὶς, παρατηρῶν
ὅτι ἐλνδμόνονδεν τὸ δίκτυον αὐτοῦ.

Ἄν εἶχε περιορίαν ὀλιγώτεραν δυσκόλως βεβαίως
θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς ὀμῆλικους ἀστούς
οὕτως ὥστε νὰ περιφρονῶσιν αὐτόν· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου
ἠδύνατο νὰ ἦ βέβαιος ὅτι ἐνεκα τῆς ἐλαχίστης φρον-
τίδος, ἣν περὶ ἑαυτοῦ κατέβαλλεν, ἀπεκαλεῖτο ἥδη
παρ' αὐτόν Βονμός, τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἑκατον-
τάδες τινὲς στίχων, ὢν αὐτὸς ἦτον ὁ συγγραφεύς, πρὸ
πολλοῦ ἐπάχυνον τοὺς μεριδάρπαγας μὲς βιβλιοπω-
λείου τινός.

Εὐνόητον ὅτι ὁ νεανίας οὗτος συγκατηρημεῖτο με-
ταξὺ τῆς τάξεως τῶν μεγαλοκόμων, ἀλλ' ἡ θλίψις
αὐτοῦ ἔδραπεν αὐτόν καὶ μόνον. Ἦτο τόσον ὅσον
καὶ πᾶς ἄλλος τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἱκανὸς ἵν' αὐτοκτο-
νήσῃ ποτὲ αἰφνιδίως, ἀλλ' οὔτε γλυκὺ οὔτε ἐνδοξον
ἐθεώρει τὸ νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τὴν ἄνω Ἰερουσαλὴμ

παραπεμπόμενος ὑπὸ ληθοστέρονου τινὸς ὥραιας, ὡς πολλοὶ ὑλόφρονες νεανίσκοι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν δὲν ὀκνοῦσι νὰ πράξωσι. Διετέλει ἐσαεὶ περίλυπος οὐχὶ ἐκλαβὼν ὑπὸ ἐποψὴν σπουδαίαν τὰ φιλοσοφικὰ δόγματα τοῦ Σοπερχάουερ, ἀλλ' αἰωνίως ἀκούων ἐν ἑαυτῷ ἀσίγητόν τινα καὶ μυστηριώδη φωνήν, ἥτις ἡμέραν καὶ νύκτα τῷ ἐπιθύριζεν: «Οὐδέποτε θὰ γείνης εὐτυχής! Ὁλίγις τις αἰωνία θὰ ἐπιβαρύνῃ ὀλόκληρον τὴν ζωὴν σου!»

Πόθεν ἔμελλε νὰ προκύβῃ ἡ εἰμαρμένη αὐτῇ ὀλίγῃ; τοῦτο ἠγνόει ὁ ἀτυχὴς ἐπὶ μακρόν, ἕως οὗ ἡμέραν τινὰ ἡ Θηρεσία διέβη πρὸ αὐτοῦ διευθυνομένη πρὸς τὸν ναὸν μετὰ τῆς Ἰρλανδιῆς συντροφίου. Τότε ἐν διαστήματι εἰκοσι μόνον δευτερολέπτων ὁ νεανίας εὔρε τὸν χρόνον ἵνα εἴπῃ πρὸς ἑαυτόν:

— Ἰδοὺ τὴν, ἰδοὺ τὴν! Λοιπὸν, ὑπάρχει, ὑφίσταται!... ὦ, χαῖρε, ὄνειρον, γλυκὺ ὄνειρόν μου, ὅπερ θὰ ἡδύνασθ' ὅποτε ν' ἀποβῇς εὐδαιμονία μου ἀληθινή!

Καὶ ὅμως! ἀλλοίμονον! μόνον τὰς εὐκόσμονας πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός της βλέπων, ἐννοῶ ὅτι καλεῖται «ἀνέφικτον». «ὦ! πῶς ἔχει εἰς τὸ θεῖόν της βλέμμα τὴν ἀκαμπτον τῶν ἁγίων ἀγνότητα. Ὅποια αἶγλη! ὅποια χάρις! ὅποιοι μεϊδιάμα! ἀλλὰ καὶ ὅποια ἀγαθότης ἀστράπτει ἐπὶ τῆς θαυμασίας ταύτης μορφῆς! πλὴν θεῦ! εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ προῦτίμα νὰ με ἴδῃ ἀποθνήσκοντα ἐνώπιόν της μᾶλλον, ἢ νὰ με σώσῃ δι' ἐνὸς μόνου νεύματος, ὅπερ ἤθελε θεωρεῖν παρὰνομον ἢ αὐστηρότης αὐτῆς. «ὦ! πόσον νὰ τὴν ἀγαπήσω μέλλω, ἀλλὰ καὶ πόσον νὰ ὑποφέρω συγχρόνως!... Ἀδιάφορον! μίπως δὲν εἶναι σπουδαῖον διὰ τὸν ἀποθνήσκοντα βραδέως τὸ νὰ γνωρίξῃ τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τῆς βροτολογίου ἀσθενείας του;... ἢς ἡδυνάμην τοῦλάχιστον ν' ἀποθάνω ὑπὲρ αὐτῆς!

Ἐκτοτε δὲν ἐπανεῖδον αὐτὸν τῆς Μασσαλίας αἱ ἀγυαί! ἀλλ' οὐχ ἥττον ὤφειλε ν' ἀποκρύβῃ ἐπὶ μακρόν, ἰδὼς ἐξ ὑπερφανίας μᾶλλον ἢ ἐκ σεβασμοῦ, τὴν μυστηριώδη θραῦσιν τοῦ βίου του. Καὶ ὁ βίος οὗτος ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν εἶχεν ἔκτοτε: τὸ νὰ προσίδῃ στιγμιαίως τὴν νεφελῶδη θεὰν τῶν ὀνείρων αὐτοῦ· ἀλλὰ θὰ ἡδύνατο ἄρα ποτὲ νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτήν, νὰ τῇ λαλήσῃ κἂν ἀπαξ; Ἀπηνῆς εἰμαρμένη, δυστυχία ἀπόλυτος!... ὠνομάζετο Καδαροῦ, «Καδαροῦ ὑλοτόμας»! Μεταξὺ τῆς αἰωνίας αἰσχύνῃς τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀσπόνδου μίσους ὅπερ ἀπὸ τινος τοῦτο κατὰ τοῦ τιμαριωτικοῦ μεγάρου ὤμοθεν, εὐρίσκειτο περιπεπλεγμένος οἶονεῖ ἐν τῷ δικτῷ ὀλεθρίας τινὸς καὶ ἀδυσωπῆτου ἄτης, ἐγγράφου ἰδικῆς δυσμενείας σφραγίδα ἐπὶ τοῦ ὥχρο-λεῦκου μετώπου του.

Εἰς μόνος ἄνθρωπος ἐν τῷ ταπεινῷ χωρίῳ οὐδόλως ἐδικαιούτο νὰ ἐλπίζῃ ἐν μελίχρον μεϊδιάμα τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου χεῖλους, ἐν γλυκερόστιλπνον βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων οἵτινες στοργικῶς διέχεον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου ἐπαίτου τὴν ἐκ τῆς γαλινναίας ἀγάπης ἀπαστράπτουσαν λάμψιν τῶν· καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτον αὐτός!... «ὦ, πόσον, πόσον ἐθθόνει τοὺς δυστυχεῖς, ὧν τὰ ἄγρια ἔλκῃ αἱ λευκώταται χεῖρες καθ' ἐκάστην ἐποῦλουν ἐν τῷ καθαρῷ νοσοκομείῳ, τὸ ὅποιον ὁ πατὴρ Καδαροῦ ἀπεκάλει ζωνῶδες καγχάζων «τὸ κιβώτιον τῶν παιγνιδίων τῆς κομῆσεως»! «ὦ, ἂν ἡδύνατο, κἂν ἐπὶ τῇ τιμῇ βαρυσταλῶς πλη-

γῆς, ν' ἀπολαύσῃ τοιαύτης περιβάλλεως ἐν τινι τῶν χιονοπέπλων κλινῶν τοῦ ἀπαισίου ιδρύματος!

— Οἱμοὶ! ἐστέναζεν ὁ δυστυχὴς τραυματίας τὴν ψυχὴν· ἡ ὑπερτάτη αὐτῇ χαρὰ εἰς μόνους τοὺς πτωχοὺς ἐπιφυλάσσεται· καὶ εἰκοσάκις ἂν ἀπέθνησκον οὐδαμῶς ἄλλως ἤθελεν ἐκεῖνη μάθει τὸν θάνατόν μου εἰμὴ διὰ τῆς ἐπικηδεῖον κωδωνοκρουσίας μου· ἀλλ' ὁ πατὴρ μου, θὰ ἐπέτρεπεν ἄρα γε εἰς τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας νὰ ἠχίσῃ δι' ἐμέ;...

Ἦτο βέβαιος ὅτι τὴν κυριακὴν θὰ ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ λατρευτὸν πλάσμα κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ εὐρεθῇ περιπλανώμενος ἐν τῇ ὁδῷ ἐφ' ὁραδίποτε προφάσει κατὰ τὴν στιγμήν τῆς εὐτυχοῦς ἐμφανίσεως· ὅθεν καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα διέπλανε μακκιαβελικοὺς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνδυασμοῦς, τρέμων οὐχ ἥττον μὴ αἰφνιδίον τι πρόσκομμα ἐμφανιζόμενον ἀπροόπτως κωλύσῃ αὐτόν. Ἀλλ' ἂψ· ἐνὸς μὲν διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ τάλας θὰ ἐπεσπᾶτο τὴν ἀποκλήρωσιν παρὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, ἂψ· ἑτέρου δὲ ἂν ἡ Θηρεσία ἐμάντευε τὴν ἐξευτελιστικὴν κωμῶδιαν ὅποια περιφρόνησις, καὶ ὅποια κατασχύνῃς ὀλιθερά!

Καὶ τότε κατηρᾶτο κλαίων τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν τῆς πρόγεγραμμένης τῆς γενεᾶς του τιμῆς, τὴν ἄφρονα μνησικακίαν, τὰς παραλόγους πεποιθήσεις, τὴν μετέωρον κοινωνικὴν θέσιν τῶν ἡμιπλούτων οἰκείων του, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτοῦ ἀνατροφὴν, ἥτις εἶχε καταστήσει αὐτὸν ἄπιστον πρὸς πάντα ταῦτα. Τὰ πάντα θεῦ! τὰ πάντα συνεμάχουν ὅπως ἐκσφενδονίσωσιν αὐτὸν μακρὰν τοῦ πεφλημένου ὀνείρου του!

Οὐχ ἥττον εἰς πεῖσμα ὅλων ἀπεκάλυπτε τὴν κεφαλὴν βαθυσεβάστως πρὸ τῆς κ. Σενάκ. Ἐκεῖνη τῷ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μὴδὲ κἂν προατενίσασα αὐτόν, μετὰ τῆς ψυχρᾶς ἀβρότητας, ἣν ἐπιδαψιλεύει τις συνήθως πρὸς κεκνηυγμένον ἐχθρόν. Ἀλλ' ἡ μίστρις Κράου, ὀλιγώτερόν ἐξηναγκασμένη εἰς τὴν ἐπιθυλάξιν, παρετίθησεν αὐτὸν μετὰ περιεργίας. Πρωτὰν τινὰ ἡ Βασιλικὴ συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν ἀδελφόν της ὑποκλινόμενον πρὸ τῆς κομῆσεως μετ' ἀποκεκαλυμμένης τῆς κεφαλῆς. Ἡ ἀγαθὴ ἐσπευσεν ὡς συνήθως νὰ καταγγεῖλῃ τὴν πράξιν ταύτην, ἣν ὠνόμαζε δουλικὴν προσκύνῃσιν· τότε δὲ ὁ νεανίας ἐπετιμήθη σπουδαίως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ οἰκογενειακοῦ συμβουλίου ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου γεννιήτορος αὐτοῦ.

— Ἐὰν εἶχε βατράχους ὁ τόπος, εἶπεν ὁ γέρον, βεβαίως θὰ ἐμόχθεις ἡρωϊκῶς διὰ νὰ τοὺς κλέψῃς ἀπὸ τὰ ὕδατα, ὥστε νὰ δύναται ἡ πυργοδέσποινα νὰ κοιμᾶται ἡσυχῶς.

Ὁ υἱὸς ἀδυνάτων νὰ περιστείλῃ ἑαυτὸν προκειμένου περὶ τοιοῦτου θέματος ἀνέκραξε διὰ παλμώδους φωνῆς:

— Βεβαίως δὲν θὰ ἦτον ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν εἰς Καδαρόν θὰ εἶχε τὴν τιμὴν ταύτην!

Ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ ἠναγκάσθη νὰ παρεντεθῇ ἀπαξ ἐτι ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἀνδρῶν.

Ὅτε εἶδον τὸν ὥραιον εἰκοσιτετραετῆ νεανίαν, ὅστις διηνεκῶς ἐμελαγχόλει, θαπτόμενον ἐκουδίας ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ γενεθλίου χωρίου, οἱ κατήγοροι κατοπτρευταί, ἐκζητήσαντες, ὡς ἦν ἐπόμενον τὸν λόγον τῆς ἐρημώσεως ταύτης, προήχθησαν κατ' ἀρχὰς εἰς

τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀγρότις τις καλλονὴ εἶχε δεσμεύσει αὐτὸν ἐκεῖ διὰ σκοπὸν τοῖόνδε ἢ τοῖόνδε. Ἀλλ' ὅσῳ κἂν ἐπέβλεπον ἀγρύπνως τὸν ἐκκεντρικὸν ἐκείνον μισάνθρωπον, ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἐν μόνον ἄτομον εἶδον αὐτὸν πλησιάζοντα ἐν τῇ χωρίῳ· ἥτο δὲ τὸ ἄτομον τοῦτο ὁ Σινιόλ, ὁ γηραιὸς πορθμεὺς τῶν πολυφλοισβῶν ρευμάτων τοῦ Ροδανοῦ. Ὅθεν ὑπέβλεσαν τότε ὅτι ἀναμφιδόλως ὁ νέος ἐπεξίτηται τὴν λήθην ἀτυχοῦς τινος πάθους γεννηθέντος ἐν τῇ πολυδαίδαλῳ πρωτεύουσῃ, ἢ ἔφυγε τὴν ὑποπτον ζηλοτυπίαν μαδαλιώτου συζύγου, ὅστις ὀργὴν καὶ μῖσος κατ' αὐτοῦ ἔπνεεν.

Ἀφ' ἑτέρου ἐν καὶ μόνον ἄτομον ἐγνώριζε τὴν αἰτίαν τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης, ἥτο δὲ τοῦτο ἡ κόμισσα. Καίτοι δὲ κινδυνεύομεν νὰ ἀνατρέψωμεν ἄρδην τὸ σύνθηρος ἀξίωμα τῶν σοφωτάτων τῆς γυναικείας ψυχολογίας μελετητῶν, διαβεβαιούμεν ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ αὐτῆς καὶ λεπτομερεστάτη ἀνάλυσις ἀμυχανίαν μόνον καὶ περιφρόνησιν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ εὐγνωμοσύνην δὲ οὐδ' ὥς κόκκον δινάπεως.

Ἰδοὺ θὰ εἴπῃ ἡ κοινωνία, ἰδοὺ ἔπαρσις ἐγωϊστικῆ καὶ ὑπερφίαλος! ἰδοὺ ἥρωϊς μυθιστορίας ἥς τὸ γένος εἶθε νὰ ἐξηλειφето! Ὡς, ἄς ὁμολογήσωσιν οἱ αὐστηροὶ ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμερόληπτοι οὗτοι κριταί, ὅτι οὐκ ἔστιν ὅπως κόρη διελθοῦσα δύο τῆς ἡβῆς αὐτῆς ἔτι πέραν τῶν διηγητῶν κιγκλίδων ἀνυπερβάτου μοῆς μετὰ τῆς πεποθίδεως ὅτι ὁ ἔρωας μεγιστάνος ἢ βασιλέως εἶναι τι μνδαμνὸν πρὸς τῆς καρδίας αὐτῆς μὴ τηρήσῃ ἐκ ταύτης τοῦλάχιστον ὑψηλὴν τινα ιδέαν περὶ τῆς ἀξίας τῆς γυναικός· ἄς παρατηρήσωσιν ὅτι ὑπεριφάνια ἥκιστα διαδιδόμενη, ἥκιστα πρὸς διάδοσιν τείνουσα, ἥκιστα κινδυνεύει νὰ φανῇ πρὸς τῶν ὁμμάτων τῶν βδελυρῶν φθορέων ὥς καταδίκην γενικὴν, ψυχρά, ἀμετάκλητος· ἄς παρατηρήσωσιν ἐπίσης οἱ θρηνοῦντες τὴν πικρὰν τύχην εἰς ἣν περιέπιπτεν ὁ δυστυχὴς νεανίας ὑποδουλούμενος ὑπὸ τῆς μόνης γυναικὸς ἥτις διέμενεν ἄτρωτος καὶ ἀναίσθητος ὑπὸ τῆς δόξης ταύτης, ὅτι, ἂν ἐν τῇ παρουσίᾳ περισταθεί ἐπαισθητῶς τὸν συνήθον διαφεροῦσιν, ὁ πάσχων ἐχρηζέτο συμπαθείας, τίς θὰ ἠδύνατο νὰ διαβεβαιώσῃ τὴν ἀνάληπτον ἀνασσαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ὅτι οὗτος ἀληθὺς καὶ κατὰ τὸ βάθος ἔπασχε; Δειλὸς μέχρ' ἰννεκοῦς φόβου, ἐν μόνον διέπραττεν ἀμάρτημα κατ' ἀρχάς, τὴν τόλμην τοῦ λατρεύειν ἡφόνως. Ἐβδουμάδες ὅλαι διέτρεον, χωρὶς οὐδὲ βλέμματος ν' ἀξιώσῃ παρὰ τῆς Θηρεσίας, ἥτις ὅμως, ὁσάκις ἐξήρχετο ἔπιπτος μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐμάντευσεν κρυπτομένην τῶν θάμνων ὀπίσθεν ὑποπτὸν τινα καὶ λαθραῖαν μορφὴν. Μεταξὺ δὲ τῶν γειτόνων πυργοδεσποινῶν, αἵτινες γενικῶς ἐθεώρουν τὸν ἀτυχῆ νεανίαν ὥς μέλλοντα Ροδεσπύργον, ἐκυκλοφορεῖτο ἡ ἐρώτησις: διατί ὁ νεαρὸς δικηγόρος ἐξακολουθεῖ ἀπειλῶν τὸν τόπον διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς ὀχλοκρατικοὺς ὁμίλους, ὅπου ἀναμφιδόλως ἐνασχολεῖται ἀκκοιζῶν τὸν ὀξὺν τῆς λαιμητόμου πέλεκυν; Ὅσάκις τοιαῦτα ἐλέγοντο περὶ αὐτὴν ἡ κόμισσα ἀκουσίως καθηρυθρία ἐξερεθιζομένη μυχίως κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις κατ' ὀρθον νὰ περιάγῃ εἰς δόγχνον αὐτὴν, τὴν Θηρεσίαν δὲ Σενάκ! Δύο δὲ ἡ τρία ἐπεισόδια φύσεως χαρακτηριστικωτέ-

ρας ἐνέπνευσαν αὐτῇ ἀμυχανίαν, ἐπὶ μᾶλλον σοβαράν. Ἡμέραν τινὰ δηλονότι ἐξελθοῦσα περὶ καὶ μόνον παρὰ τὴν συνήθειαν, ἐγόνυπέτησεν ἐπὶ στιγμὴν ἑλλίζουσα εὐχὴν γλυκεῖαν πρὸς εἰκονοστάσιον ἰδρυμένου ὑπὸ τὸ εὐδίκιον ψύλλωμα παλαιῆτου δρυὸς ἐν ἐρήμῳ τινὶ τῆς κοιλάδος γωνίᾳ. Ἀλλὰ μόλις ἀναλαβοῦσα τὴν πορείαν αὐτῆς ἐφαντάσθη νὰ καλλωπίσῃ εὐσεβῶς τὸν ναῖσκον, ὅθεν ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὰ πρῶτα βήματα. Ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνθρώπους τις προσκλίνει τοῖς λίθοις, οὗς τὰ γόνυ αὐτῆς ἐθίξαν· ἀμέσως δ' ἔφυγε δρομαίως μὴ ὑποπτεύσας ὅτι παρατηρεῖται ὑπὸ τινος... Ἐφυγε ὥς ἐκείνη ἀντιθέτως ταχύτερον ἔτι, καὶ ἐπιβάλλουσα ἐαυτῇ ἐκουσίαν ποινήν διὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ διεδραμάτιζεν, παρητήσατο τὴν ιδέαν τοῦ νὰ περιστέψῃ διὰ νέου χρυσολαμποῦς στεφάνου τὸν ψύλλακα τῆς ἐρήμου ἁγίου.

Ἄλλοτε ποτε ἐλθισμόνδε τὸ χειρόκτιόν της πλησίον κρήνης, ὅπου εἶχε στῆσει τὸ βῆμα ἵνα πῇ ὕδωρ διὰ τῆς κοίτης παλάμης. Ἀλλὰ μεθ' ἑκατοντάδα βημάτων παρατηρήσασα τὴν ἀπώλειαν παρεκάλεσε τὴν σύνδοτον μίστρες Κράου νὰ ἀναδράμῃ ἐκεῖ πάλιν πρὸς ἀναζήτησιν. Αὕτη προθύμως ὑπακούσασα, οὐδὲν εὔρεν, ἐπὶ πολὺ δὲ καταπονήσασα τὸ πνεῦμα, ἀνεῦρε τέλος τὴν ἐρμηνείαν τῆς μυστηριώδους ταύτης ἐξαφανίσεως.

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι πληρὸς κισσῶν, εἶπεν ἰδὼς κάνεις ἐκ τῶν περωτῶν τούτων ληστῶν ἤρπασε τὸ χειρόκτιόν σας εἰς τὴν φωλεάν του.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπε βαθυπορφυρουμένη αἰθινδῶς ἡ ὥραία περιπατήτρια.

Κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῆς 15ης ὁκτωβρίου ὁ οἰκοφύλαξ τοῦ πύργου εὔρε δροσερὰν ἀνθοδέσμην ἐξ ἀδροχρόων ἀνθέων προσηλωμένην ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ. Ὅλος ὁ οἶκος παρεσκευάζετο ἥδη ἵνα πανηγυρίσῃ τὴν ἁγίαν Θηρεσίαν, ἥς ἡ ἐορτὴ συμπίπτει κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην; Ὁ δὲ σκοπὸς τοῦ δώρου ἦτον ἀρκούντως καταφανής· τὰ ἄνθη προσεφέροντο ἀνώνμως πρὸς τὴν κ. δὲ Σενάκ ἅμα τῇ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσει αὐτῆς.

— Στοιχηματίζω, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, ὅτι ἡ τιμὴ αὐτὴ σοὶ προσφέρεται παρὰ τινος ἐνδεοῦς τὸν ὅποιον ἐθεράπευσες εἰς τὸ νοσοκομεῖόν σου.

Ἐκείνη οὐδὲ κἂν ἤγγισε τὸν στέφανον· οὐχὶ βεβαίως διότι ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἀπειλούμενην καὶ κινδυνεύουσαν· διότι τὴν ἀκρόπολιν ἐκείνην τῆς τιμῆς καὶ τοῦ ἔρωτος τίς ποτε κρατερὰ ἀπόπειρα θὰ περιῆγεν εἰς φόβους; ἀλλὰ διότι διέβλεπεν ἥδη τὸ πρῶτον ἐχθρὸν βέλος ἀνισχύτως ἐκπίπτον πρὸς τὸν ποδῶν τοῦ ἀπορθητοῦ τείχους της. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐγειρομένην ἀναστάσιον τῆς προσδληθείσης ὑπερηφάνιας ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεροίγνυσε.

— Κρυόνεις, ἀγαπητὴ! παρετήρησεν ὁ Σενάκ.

— Θέλω . . . θέλω πῦρ! ἀπῆντησεν ἐκείνη ἀνευ ἑτέρας ἐπεξηγήσεως.

Παρευθὺς δ' ὥς ἔμεινε μόνη αἱ σπινθηροδόλοι τῆς ἐστίας φλόγες ὑποκόφως κρατοῦσαι κατεδρόχθησαν τὰ βέθηλα ἄνθεμα . . . Δυστυχῆς, δυστυχῆς ἐραστὴς!

Ἡμέρας τινὰς μόλις μετὰ ταῦτα ὁ κόμης ἀνοίξας μικρὰν ἐγχώριον ἐφημερίδα, ἔβαλεν, ἐπιφώνημα ἐκπληξέως μεμυγμένου μετ' εἰρωνείας τινός.